

2 Donderdag 18 April 2019

De afgelopen dagen ben ik gebombardeerd met berichten van familie, vrienden en kennissen. Het doet me goed om de lieve berichten te lezen, alleen werd het gisteren even te veel. De mensen in mijn omgeving weten dat ik “vergroeid” ben met mijn telefoon, maar rond 19.00 uur heb ik mijn telefoon op stil gezet en ben ik lekker mijn bed ingedoken.

Het is nu 9.00 uur, en toen ik net mijn bed uitkwam lag er al een brief van het Erasmus M.C. in de bus. Volgende week donderdag heb ik een gesprek bij de plastisch chirurg. Deze zal dan waarschijnlijk gaan kijken waar hij het stukje “nieuwe” tong vandaan zal gaan halen.

Eerlijk gezegd maak me niet eens zo druk over de afloop van het verhaal. Ik maak me drukker over de periode na de operatie. Het zal weer een lange weg van herstellen gaan worden waarbij nog heel onzeker is of het geen kansloze missie is.

Sharon steunt me door dik en dun. Het afgelopen jaar is voor haar misschien nog wel zwaarder geweest als voor mij. Ik ben van

nature al geen makkelijk persoon, maar in deze situatie gooide ik er regelmatig nog een schepje bovenop. Altijd bleef Sharon sterk en zorgde ze dat alles in ons gezin goed verliep. Toen we afgelopen maandag het nieuws hadden gehoord, zag ik Sharon voor de eerste keer breken. We gaan op 11 mei 12,5 jaar met elkaar om en in al die jaren kan ik me niet herinneren dat ik haar zo heb gezien. Dit raakt mij eigenlijk nog meer als alles wat er in de afgelopen periode gebeurd is.

Ik had me voorgenomen om dit “dagboek” niet te delen, maar alleen als het goed afloopt in een nieuw boek te publiceren. Vandaag slaat de twijfel toe. Ik kan ook de stukjes blijven delen om iedereen die daar behoefte aan heeft op de hoogte te houden en het dan alsnog aan het einde te publiceren.

Na er even over nagedacht te hebben, ga ik dat laatste doen. Ik stop met mijn blog, maar laat jullie meelezen in de opbouw van mijn nieuwe boek wat misschien wel nooit op de plank komt.....